BU KİTABIN SAHİBİ:

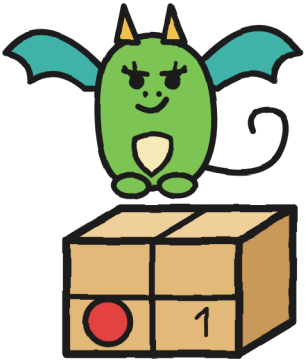
_____

Başka kimsenin değil. —H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 1

Bu paket ısırıyor

Lui Eriksson

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR 1

Bu paket ısırıyor

Metin ve resimler: Lui Eriksson

Türkçe sürüm: LinguAula

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

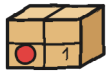
İlk baskı: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

Her bölüme linguaula.com'da çalış

BÖLÜM 1

O paket olmaz

Bu defter, taşınmanın 14 numaralı kutusundan çıktı. Kutunun üstünde MUTFAK yazıyordu; kalın bir keçeli kalemle, aceleci birinin el yazısıyla. İçinde tek bir kaşık yoktu; bu defter vardı, bir de çorap ve kimsenin olmayan lastik bir kurbağa. Anneme sordum. Kurbağaya sordum. Kimse sahip çıkmıyor.

Deftere ise ben sahip çıktım. İlk sayfasına, en baştan her şey açık olsun diye, büyük harflerle başlığını yazdım:

TESLİMAT DEFTERİ. Sahibi: Guni. ÖZEL.

"Özel" demek, önce ben okurum demek. —H.

Bu yeşil not, ben "özel" yazarken orada yoktu. Yeşil notların hiçbiri yoktu. Onları Hulita ekliyor; bir günde defterimi benden önce, hatta bazen ben yazmadan önce okumayı âdet edindi bile. Ama o sonra gelecek. Sırayla gidelim.

Salı günü geldik. Bugün cumartesi. Dört gündür mahalledeyim ve bir sokağı baştan sona biliyorum: benimkini. Altı evi var, çevresinde de soru işaretleri.

Taşınmak isteyip istemediğimi kimse sormadı. Büyükler mutfakta, zaten karar verilmiş şeyler için kullandıkları o sesle kararlaştırdı ve annem buna "bir fırsat" dedi; büyüklerin, iade edilemeyen şeylere taktığı ad bu.

Canımı en çok yakan şey odamı bırakmak olmadı. Daha kamyondayken, kendimle ilgili bilmediğim bir şeyi öğrendim: hayatımda hiç arkadaş edinmemiştim. Arkadaşlarım vardı. Bu aynı şey değil. Eski mahallemde arkadaşlar fabrika ayarlarıyla gelirdi: üç yaşındayken parkta, kovanın ve küreğin yanında sana verirlerdi, bir daha da yapman gereken hiçbir şey kalmazdı. Yöntemi hiç öğrenmedim. Okulda ondalıklı bölme öğretiyorlar ama arkadaş edinmeyi öğretmiyorlar: herkesin arkadaşlarıyla birlikte geldiği varsayılıyor.

Bu yüzden bir şeyi nasıl yapacağımı bilmediğimde yaptığımı yaptım: bir plan.

Arkadaş edinme planım:

1. Merhaba demek.
2. İlginç bir şey söylemek.
3. ???

Ben 2. maddede takıldım; 3. maddeye gelince, hiçbir fikrim yoktu. Üç gün takılı kaldım. O zamanlar 3. maddenin üçü arasındaki en kolay madde olduğunu, üstelik üç sözcüğe sığdığını henüz bilmiyordum.

Yeni odam da yardımcı olmuyordu. Kapalı kutularla dolu ve bana ait hiçbir şey yok; bu yüzden orada bir otelde uyunduğu gibi uyuyorum: ödünç, eşyalar elimin altında. Bu sabah penceremin önünden uçarak geçen şey beni o yüzden bu kadar çabuk uyandırdı.

Bir paketti.

Aynen böyle yazıyorum, çünkü aynen böyle oldu. Ayakkabı kutusu büyüklüğünde, bir yanında kırmızı mühür olan bir karton paket, acele etmeden, kendi işine giden biri gibi pencerem hizasından uçarak geçti. Sonra bir tane daha geçti. Sonra bir tane daha. Ördekler gibi sıra sıra dokuz paket sokağın karşısına geçti ve birbiri ardına karşıdaki dükkânın posta kutusundan içeri süzüldü. (Öbür on bir paket, sonradan öğrendiğime göre, ben uyurken dönmüştü.)

Dükkânın bir tabelası var: İMKÂNSIZ TESLİMATLAR. Altında, daha küçük harflerle: "Kimsenin teslim edemediğini biz teslim ederiz." Onun da altında, daha da küçük, sanki sonradan, daha iyi düşünülüp eklenmiş gibi: "(Neredeyse her zaman)".

Artık 2. maddem vardı: "Uçan paketler gördüm."

Bu ilginç değil. Çok sık olur.

Bu notu Hulita yazdı. Onunla daha bu sabah, karşıdaki dükkânda tanıştım. Yeşille yazıyor ve yeşille yazdığı şey silinmiyor. Denedim: sırasıyla silgiyle, tükürükle ve kazağımın koluyla. Silgi aşındı. Yeşil aşınmadı.

Çizgili kazağımı pijamamın üstüne giyip sokağın karşısına geçtim. Pijamamla yani. Ev terlikleriyle. Bazı kararları vücut, kafa haberdar olmadan önce verir.

İçerisi karton ve yanık bir şey kokuyordu, bir mum söndürüldüğünde olduğu gibi. Solda, kırmızı tabelalı bir raf vardı: İADELER. Rafta da 1'den 20'ye numaralanmış, her biri kendi mührüyle yirmi paket duruyordu. Önlerinde mor şapkalı bir cadı onları tek tek gösteriyordu. Yanında yeşil tulumlu bir kız onları yüksek sesle sayıyordu:

— ...on sekiz, on dokuz, yirmi.

— Hepsi geri döndü, dedi cadı. Yine.

Kimse bana kim olduğumu ya da neden pijama giydiğimi sormadı. Bir dükkânda bu bile garip. O dükkânda sabahın en garip şeyi bile değildi.

Cadının adı Mara. İmkânsız teslimatlar yapan bir dükkânı ve parlayan bir mührü var: mührü bastığında minik kıvılcımlar saçılıyor, kıvılcımlar da o yanık şey gibi kokuyor. Hulita bunun

nasıl işlediğini bana kendi defterimde, oklarla dolu bir çizimle anlattı; yarım sayfa tuttuğu için burada özetliyorum:

- Paket + mühür.
- Teslim alan, silinmeyen mürekkeple imzalıyor mu?
- EVET: TESLİM EDİLDİ.
- HAYIR: şafakta paket uçarak rafına geri döner.

Böylece hiçbir paket kaybolmaz. Ama teslim de edilmez.

Raftakiler iadeler: kimsenin hiçbir zaman teslim edemediği yirmi paket. Hepsini de aynı kişi gönderiyor. Her etiketin aynı yerinde, aynı sıkışık el yazısıyla GÖNDEREN: R. yazıyordu.

— R. kim? diye sordum.

— Yazısı çok kötü biri, dedi Mara.

Hepsi bu. Bunu, çok defa söylenmiş cümleler söylenir ya, öyle söyledi: rafa bakmadan, duvarda bakılacak hiçbir şeyin olmadığı bir noktaya bakarak. Hulita dudaklarını onunla aynı anda oynattı. Cevabı ezbere biliyordu ve bana öyle geldi ki o da bununla yetinmiyordu.

Mara on dokuz iadeyi, omza atılan türden kocaman bir çuvala koydu. O gece çok uzaktaki bir deniz fenerine bir piyano teslim etmesi gerekiyordu ve madem çıkıyordu, bu arada hepsini bir kez daha deneyecekti. Şafakta dönecekti. Bunu hiç umut etmeden söyledi, kurumuş bir bitkiyi alışkanlıktan sulayan birinin sesiyle.

Rafta yalnızca bir tane kaldı. Sıranın ilki. 1 numaralı paket.

— O olmaz, dedi Mara; bana, bunu bize söylemiyor gibi geldi.
— Tek bir kural var: RAFA DOKUNMAYIN.

— Tabii, dedi Hulita.

Ben onun arkasındaydım ve sırtında çaprazlanmış parmaklarını gördüm. Bir şey demedim. Şimdi düşününce, ilk paylaştığımız şey buydu: adlarımızı bile bilmeden, iki saniyelik bir sır.

Hulita cumartesileri dükkânda oluyor. Mara'nın nesi olduğunu sormadım: yeğeni mi, yardımcısı mı, ceza mı? Bazı sorular ikinci gün sorulur.

Artık ikinci gün. Sor. –H.

Kapı kapanır kapanmaz Hulita beni tepeden tırnağa süzdü. Sakince. Bir pakete, mühre layık olup olmadığına karar vermek için bakıldığı gibi.

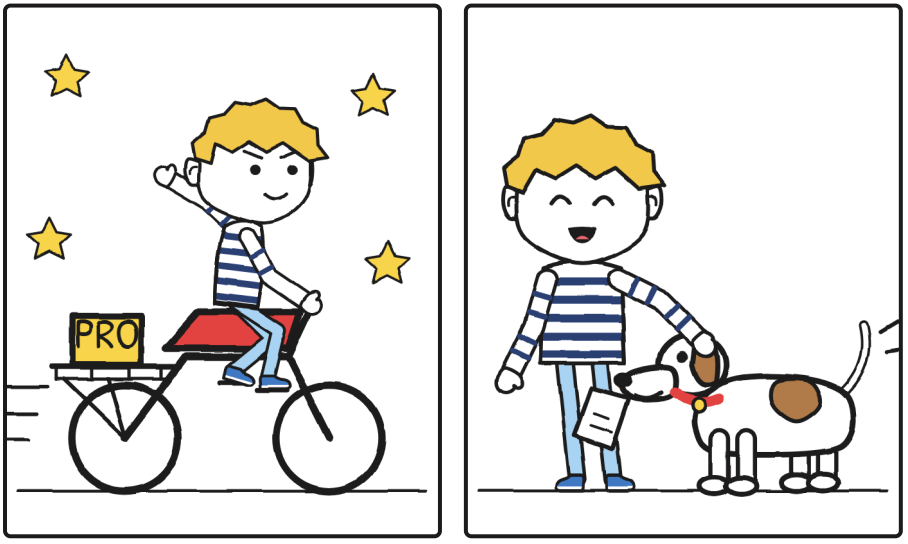
— Sen teslimat yapmayı biliyor musun?

Burada dürüst olmam gerek, çünkü bu defter özel ve Hulita zaten okuyacak.

Gerçek şu ki hayatım boyunca tek bir şey teslim ettim: ikinci kattaki komşunun gazetesini, bir pazar günü, çünkü apartman girişinde yerde duruyordu ve bir kahramana ihtiyaç olduğunu düşünmüştüm. Gazeteyi köpeğine verdim. Köpek yedi. Kariyerimin sonu.

Ben de arkadaş edinmek isteyen herkesin söyleyeceği şeyi söyledim:

— Evet. Eski mahallemde profesyonel kuryeydim.

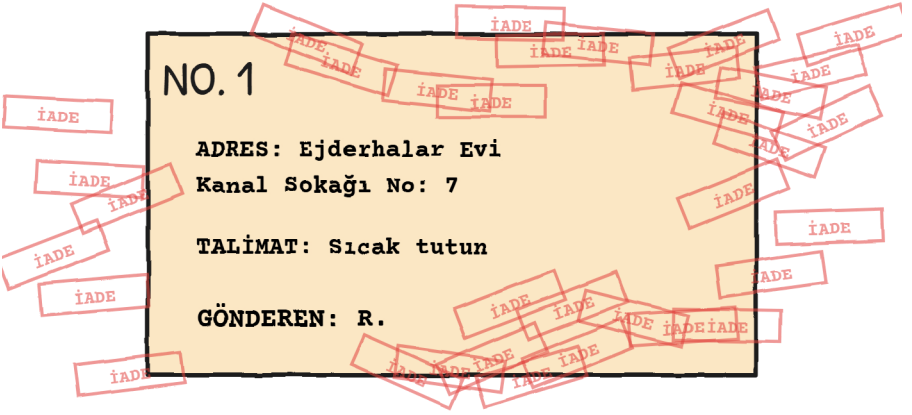

Köpek profesyoneli.

Yalan, mührü basılmış bir paket gibidir: çok vakur bir biçimde uçup gider, yere değmeden sokağın karşısına geçer ve bir noktada geri döner. Bu yalanın ne zaman döneceğini de, onu yüksek sesle kimin okuyacağını da o zamanlar bilmiyordum.

Hulita benden kanıt istemedi. Dosdoğru rafa gitti ve kalan tek paketi çıkardı: 1 numaralıyı. "O olmaz" denen paketi. Elleri biraz titriyordu ama korkudan değil, ya da yalnızca korkudan değil: bu, yedek kulübesinde çok maç beklemiş birinin, antrenör sonunda

adını söylediğinde duyduğu titremeydi. Benimkiler de titriyordu ama ben daha iyi gizliyordum: beni ele veren tek şey kazağımı ters giymiş olmamdı.

İADE mühürlerini saydım. Otuz yedi. Etiket, etiketten çok mühürdü.

Bütün o kırmızının altında, ilgilenen çıkarsa diye, şunlar yazıyordu:

- ADRES: Ejderhalar Evi, Kanal Sokağı No: 7.
- TALİMAT: Sıcak tutun.
- GÖNDEREN: R.

— Şafak sökmeden teslim edersek, dedi Hulita, Mara iadeleri teslim edebildiğimi görecek.

— Ya edemezsek?

— Edemezsek kendi kendine geri döner ve burada hiçbir şey olmamış olur.

Bana çok iyi bir plan gibi geldi. Bir planın sahip olması gereken iki şeye de sahipti: iyi giderse bir ödül, kötü giderse hiçbir sonuç. İçinde ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Biri bisiklet zili çaldı. İki kez, kendine ait olmayan bir kapıyı çalan biri gibi. Vitrinde kasklı bir çocuk belirdi; sırtındaki sarı çanta içeriden bile okunuyordu: ŞİMŞEK KARGO. ON DAKİKADA YA DA BEDAVA.

— İmkânsız Teslimatlar mı? dedi, aynı esprinin başka cumartesilerde de yapıldığını belli eden bir tonla. Sizin bir şey teslim etmeniz imkânsız.

Tonyo. Çok sıkıcı şeyleri çok hızlı teslim eder.

— Bugün işte bunu teslim ediyoruz, dedi Hulita ve paketi kaldırdı.

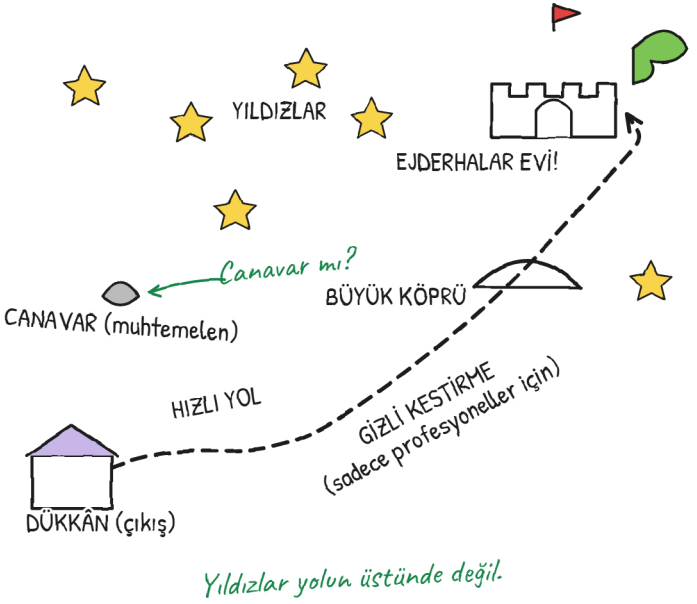
Tonyo "Ejderhalar Evi" yazısını okudu ve öyle gülmeye başladı ki kaskı düştü. Kask kapıya kadar yuvarlandı. Gülmeyi bırakmadan kaskı aldı; doğrulduğunda artık gülmüyordu.

— Kanal Sokağı'nda 7 numara yok, dedi. 5'ten 9'a atlıyor. Biliyorum, çünkü aradım.

— Peki neden aradın? diye sordu Hulita.

Tonyo kaskını taktı. Yine, nedensiz, zili çaldı ve cevaplamak istemediği sorularda hep yaptığını yaptı: pedalı çevirip çok hızlı uzaklaştı. Ben iki bilgiyle kaldım: 7'yi aramış olması ve ŞİMŞEK'in her şeyde o kadar hızlı olmaması.

Bir teslimat krokisi çizdim. Profesyonel kuryeler kroki çizer ve ben, teknik olarak, onlardan biri olduğumu söylemiştim.

Krokide bir HIZLI YOL, bir GİZLİ KESTİRME (sadece profesyoneller için), BÜYÜK KÖPRÜ, bir CANAVAR (muhtemelen) ve altı yıldız vardı. Yıldızların hiçbir işlevi yoktu. Sadece, yıldızsız bir krokinin ciddi bir kroki olmadığını düşünüyordum.

Canavar da yolun üstünde değil. Kontrol ettim. —H.

Gerçek yoldan, yıldızı olmayandan, Büyük Köprü'yü geçtik. Gündüzleri indirilmiş oluyor ve herkes geçiyor: bisikletliler, pazar arabalı teyzeler, ördekli bir adam. Hulita köprüyü tam ortasından geçti; bana mühürden ve mürekkepten çok hızlı konuşarak, suya tek bir kez bile bakmadan. Bunun, suyu daha önce çok kez görmüş olmasından kaynaklandığını sandım. Tulumunun cebinden tezgâhtan almış olduğu bir kum saati sarkıyordu. Şafağa ne kadar kaldığını anlamaya yaramaz; yalnızca kumun akışını izleyip sinirlenmeye yarar. Bir teslimata kum saati götüren türden biri olduğunu fark ettim. Hoşuma gitti. Ben pijama getirmiştim.

Kanal Sokağı No: 7 bir ev değildi. Bir duvardı.

Tonyo haklıydı: 5'ten 9'a geçiliyordu ve ikisinin arasında pürüzsüz, açık renkli bir duvar vardı; kapısı da penceresi de zili de yoktu. Yalnızca çok aşağıda, neredeyse yer hizasında, tam da çok küçük bir şeyin boyunda, pati biçiminde bir oyuğu olan pirinç bir levha vardı. Üstte dört küçük oyuk, altta bir büyük; sanki biri çok eskiden oraya bir şey dayamış ve duvar da o şeklin izini saklamış gibi.

— Belki bir posta kutusudur, dedim.

Paket sığmadı. Yan çevirince de sığmadı. Köşesinden de.

Bir duvara karşı denenebilecek her şeyi denedik:

1. Parmak boğumlarıyla vurmak. (Hiçbir şey.)
2. Bağırarak çağırmak. (Hiçbir şey, ama daha yüksek sesle.)
3. Üstünden bakmak. Göründüğünden güçlü olan Hulita'nın omuzlarına çıktım ve başımı uzattım. Öbür tarafta BAŞKA bir duvar vardı.
4. Pes etmek. En iyi başardığımız şey buydu.

Sardunyalarını sulayan bir kadın balkonundan bizi izliyordu; sulama kabı havada, bu filmi daha önce izlemiş biri gibi.

— O paket yıllardır geliyor, dedi. Hep geldiği gibi gidiyor.

Bunu kötü niyetsizce, hava durumu verir gibi söyledi. Sonra sulamaya devam etti. O mahallede, diye anladım, teslim edilemeyen bir paket sıradan bir hava olayından farksızdı.

Hava soğuktu. Yeni başlamış bir sonbaharın, kolların içinden giren cinsinden soğuğu. Hulita etiketi yeniden okudu, alçak sesle, sanki son okuyuşundan beri değişmiş olabilirmiş gibi.

— "Sıcak tutun." Yıllardır buz gibi bir rafta duruyor.

Ben yeniyim. Bir yerde "sıcak tutun" yazıyorsa, sıcak tutarım. Biz yeniler talimatları okuruz: elimizdeki tek şey bu, çünkü hangi talimatların görmezden gelinebileceğini henüz bilmiyoruz. Diğerleri bir yerde o kadar uzun zamandır yaşıyor ki artık okumuyor; zaten biliyorlar. Bazen de bildikleri yanlış oluyor.

Paketi kazağımın altına soktum, Büyük Köprü'yü yeniden geçtik ve Elia'nın fırınının ızgarasına, fırının sıcak havasının çıktığı yere oturdum. Izgara yer hizasında, duvara bitişik; içinden ekmek kabuğu kokan ılık bir hava yükseliyor. Orada kaldım: sırtım dik, paket karnıma yaslı, yerde, pijamayla, giysilerin altında bir kutuyla oturan birinin sahip olabileceği bütün vakarla. Hulita kum saatini ters çevirdi ve ayakta, nöbet tutarak, hiçbir şey söylemeden kaldı.

Hamile bir posta kutusuna benziyorsun.

Yüksek sesle hiçbir şey söylemeden, yani.

Uzun bir süre öyle kaldık. Ekmek kokuyordu. Ben terlemeye başlıyordum. Terlemeyi düşünmemek için konuştuk; ya da ben konuştum, Hulita yalnızca gerekeni cevapladı.

— Bunu teslim etmek senin için neden bu kadar önemli? diye sordum. Daha on dokuz tane var.

Kum bitmeden saati ters çevirdi.

— Çünkü saymak teslim etmekle aynı şey değil, dedi. Çok cumartesidir sayıyorum.

Sonra bana eski mahallemin nasıl olduğunu sordu ve neredeyse gerçeği söyleyecektim: orada bir şey yaptığımı hatırlamadığımı, yalnızca ona sahip olduğumu. Lastik kurbağa gibi olduğumu: henüz kendime ait bir yerim olmadığını. Söylemek için ağzımı açtım ve ağzımdan başka bir şey çıktı, bir motosiklet

ve madalyalarla ilgili bir şey. Bana bakmadan başını salladı. Artık bana inanmadığını sandım. Umurunda değildi. Ve bu, bütün sabahın en güzel şeyiydi.

Derken bir şey karnıma hafifçe vurdu. TAK.

— O senin karnın mıydı? diye sordu Hulita.

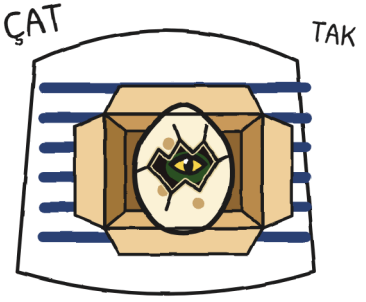
— Benim karnım TAK yapmaz.

TAK. TAK.

Kazağı kenara çektim. Paketin kapağının altında yuvarlak ve soluk, benekli bir şey vardı; ne bir ayakkabı kutusuydu ne de kutularda satılan herhangi bir şey. Ben bakarken büyüyen bir çatlağı vardı.

ÇAT.

Ve paket bana baktı.

Çatlağın ortasında, kocaman açılmış sarı bir göz. Paketlerden anlayan Hulita'ya bakmıyordu. Fırına, kum saatine, her şeyin şafakta geri döndüğü gökyüzüne de bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Ve dört gündür ilk kez, soru işaretli evlerden oluşan o mahallede, biri benim kim olduğumdan tamamen emin görünüyordu.

Paketin seni seçtiği teslimatlar da varmış. Bunu bana kimse söylememişti.

İki kez okudum. Ben yeniyim: her şeyi okurum. Ve hiçbir yerde gök gürültüsünün mavi bir tabureye oturarak beklenemeyeceği yazmıyordu.

Dışarıda da yağmur başlıyordu.

Hava durumuna baktım. Fırtına geliyor. —H.